

Antonín Hořínek

*24.2.1933 ve Staré Bělé

Manželka – Růžena Hořínková (za svobodna Hermová - *13.3.1936)

27.10.1956 – svatba (Antonín – 23 let, Růžena – 20 let)

Střípky ze života pana Antonína Hořínka

Navštívili jsme pana Hořínka v rámci projektu Příběhy našich sousedů. Setkali jsme se s ním v jeho domě a zaposlouchali se do vyprávění o jeho životě.

Léta ve škole

Panu Hořínkovi učení šlo, proto po obecné škole začal v roce 1943 chodit na gymnázium v Ostravě na Matiční ulici. V té době ještě tak často nejezdily autobusy a tramvaje, proto mu jeho otec sestrojil kolo, na kterém jezdil do školy. Když už pneumatiky popraskaly a kolo se nedalo používat, chodil pěšky na nejbližší tramvajovou zastávku, která byla až v Bělském lese. Z domu musel vycházet už po páté hodině. Vzpomíná si na zkoušky, které dělal dva dny. První den byly zkoušky z češtiny, matematiky, dějepisu a němčiny, která byla povinná a druhý den ho čekala zkouška z tělocviku pod dohledem esesáků. V roce 1943/44 bylo toto gymnázium vybombardováno, takže byli přesunuti na jiné gymnázium, kde se vyučování střídalo, jeden měsíc ráno a druhý měsíc odpoledne. Vybavuje si příhodu, díky které změnil pohled na Němce. V době, kdy chodil do školy, jezdily do města dvě autobusové linky. S jedním z řidičů se tatínek pana Hořínka domluvil a předplatil mu jízdné za nižší částku. Jednoho dne se však pan Hořínek ve městě zdržel a tento autobus nestihl. Nastoupil tedy k jinému řidiči, který však po něm chtěl peníze. Odpověděl mu, že nemá, proto mu řidič vzal jeho čepku. Až zaplatí, tak mu ji vrátí. Mezi cestujícími byl i německý voják. Ten se zvedl a šel za pana Hořínka jízdné zaplatit. Vrátil se k němu i s jeho čepkou. Tehdy pan Hořínek začal přemýšlet nad tím, jak to tedy s těmi Němci vlastně je a že ne všichni jsou špatní. Když se k Ostravě přiblížila válečná fronta, nesměli odcházet do školy a všichni se vzdělávali v místě bydliště, a proto se k učení scházeli v sokolovně. Ze školních let má také další zážitek. Na gymnáziu učil jeden kněz náboženství, který si na každou otázku rovnou sám odpovídal. Když mu pan Hořínek chtěl odpovědět, skočil mu do řeči a dostal za pět. Kněz si později svou chybu uvědomil, od té doby ho ale nikdy nevyvolal a na vysvědčení mu vždycky dal za jedna. Podobnou zkušenost měl i s profesorem z češtiny, ten ho po přečtení jeho slohové práce „Cesta do školy“, která ho moc nadchla, už nikdy nezkoušel. Po válce se přihlásil na kurzy ruštiny, protože ho to moc zajímalo. Když se v roce 1948 začalo ve škole učit rusky, měl výhodu oproti ostatním, a tak se v šestnácti letech rozhodl tento jazyk vyučovat. Po maturitě v roce 1951 nedostal z gymnázia a z Národního výboru ve Staré Bělé doporučení pro studium na vysoké škole a musel nastoupil do zaměstnání.

Pokus o emigraci, věznění a vojna

Následující rok pan Hořínek, společně se svým bratrem Jaroslavem, uvažoval o překročení hranic a uprchnutím na západ. Od starobělského kaplana pátera Rybenského měli tipy na několik lidí na západě, na které se plánovali obrátit a také měli příbuzné v Americe. Bratr Jaroslav pracoval s člověkem, který měl zkušenosti s překročením hranic a pomohl jim vytipovat cestu. Záminkou pro vycestování ze Staré Bělé se stala účast na akci v Praze. Plánovali projet do hraniční zóny linkovým autobusem jako turisté mající zájem o krásy Šumavy. Měli v úmyslu vystoupit dřív a dostat se na západ po vytipované cestě. Bohužel několik kilometrů před hranicemi, ještě mimo hraniční pásmo, přišla do autobusu kontrola pohraničnicků. Bratři Hořínkovi neměli povolení a pohraničníci je odvezli na výslech, následně začalo vyšetřování a soud. Pan Hořínek dostal čtyři měsíce, jeho bratr šest měsíců v kriminále, za pokus o překročení hranic. Zajímavé bylo, že minimální trest pro překročení hranic byl čtyři roky. Po návratu z kriminálu zjistili, že kontakt, který jim vytipoval cestu, se o měsíc později úspěšně dostal přes hranice, po téže cestě.

Z jeho původního zaměstnání jej ale kvůli záznamu v rejstříku trestů vyhodili. Našel však novou práci v uhelném průzkumu a šel na vojnu. Armáda jej přidělila k technickým praporům a celou dobu pracoval v dolech na Karvinsku. Pod vlivem korejské války se měla základní vojenská služba se ze dvou let prodloužit na tři a půl roku, proto se rozhodl opět podat přihlášku na vysokou školu Báňskou, aby tam nemusel být tak dlouho. K přihlášce se vyjadřoval jeho velitel a ten mu doporučení dal. Zpráva z lékařské prohlídky ale konstatovala, že má zaprášené plíce, a že práce v dolech je nemožná, přesto to nevzdal a přihlášku na hornickou fakultu podal. Když nepřicházela pozvánka na přijímací zkoušky a měl začít semestr, vzal si dovolenou a šel se zeptat na studijní oddělení. Dozvěděl se, že na druhý den jsou první konzultace pro dálkové studenty a jestli chtějí nastoupit, tak musí přijímací zkoušku složit hned, což se stalo. Hold pozvánka se asi někam zatoulala. Vysokou školu ukončil v roce 1962 a při pevném zdraví pracoval na šachtě až do důchodu.

Cestování

Pan Antonín Hořínek si vzal za manželku Růženu Hermovou, velmi vášnivou cestovatelku, kterou bavilo objevovat nové věci a místa. Manželé spolu procestovali kus země. Dostali se dokonce i na západ, tam však byli sledováni. Jejich první zájezd na západ bylo v roce 1969 Alžírsko. Cestou tam je jedna paní upozornila na tři muže, kteří je měli za úkol sledovat. Další dalekou cestou byl v roce 1983 zájezd na Kubu. Když čekali ve shromažďovací místnosti cestovní kanceláře na Václavském náměstí, vstoupila do místnosti starší dáma, rozhlédla se a neomylně zamířila přímo k nim s prosbou, že cestuje sama, a zda by se jich mohla během dovolené držet. Oni souhlasili a postupně se z nich stali přátelé. Ona dáma jim jednoho dne řekla, že se jmenuje Novotná, že je příbuzná prezidenta Antonína Novotného, a že je má za úkol sledovat. Tato informace na přátelství nic nezměnila a pod dovolené si často telefonovali. Když měli manželé Hořínkovi cestu do Prahy, svou známou po domluvě

navštívili v jejím bytě a od té doby se jim nepodařilo ní kontaktovat. Nabízí se otázka, že by také byla sledovaná?

S cestou na Kubu se však pojí ještě jedna vzpomínka. Pan Hořínek vzpomíná: Když jsme se vraceli z Kubu, v té době letadlo nezvládlo cestu na jeden zátah (málo paliva), bývalo mezipřistání v Německu. Jelikož ale byly příznivé podmínky, letadlo doletělo až do Prahy. Dva mladí lidé (pár) ale měli v plánu vystoupit v Německu a asi emigrovat, velmi se vyptávali, proč letadlo nepřistává. No a v Praze na letišti již čekali policajti, nás si nikdo nevnímal, neproběhla žádná celní prohlídka a těch nepovolených osm lahví karibského rumu jsme bez problémů přivezli domů. Jak by to dopadlo, kdyby nás kontrolovali?

Další z cest podnikl pan Hořínek s manželkou v listopadu 1989 na svatořečení Anežky české do Říma. Z atmosféry měli pocit, že v Československu bude převrat.

Setkání s panem Hořínkem bylo velice zajímavé a díky jeho vzpomínkám jsme si utvořili větší představu o tehdejší životě v Ostravě.